

Om RIA-verksamheten och Tjejvasan på månadsträff

Gunilla Tagesdotter Barkar är en synnerligen aktiv pensionär, som lägger ner mycket arbete inom RIA-organisationen i Dalarna, arbetar som guide både inom och utom länet, besöker pensionärsföreningar och kåserar om konsten att uppfylla sina drömmar.

Vid månadsträffen i maj hos SPF Svärdsjö-Enviken underhöll Gunilla Tagesdotter Barkar med berättelser och iakttagelser från RIA-verksamheten. Alkoholism var förr mest knutet till äldre män, "gubbar", men har spridit sig till kvinnorna. Många äldre kvinnor sitter hemma och dricker alldeles för mycket vin. Det är ju fint att åka på vinresor, vara med i vinklubbar och lära sig mer. Men det är inte fint att vara full. Det har tyvärr blivit alldeles för lätt att få hem mera vin: man kan ringa och få hemleverans. Ingen behöver se damen bära hem den ena boxen efter den andra.

Inom RIA behövs särskilda "tjejgrupper", som kan stötta kvinnorna. Det rör sig om äldre kvinnor, där ingen vill förlora rätten att umgås med sina barnbarn p.g.a. supandet. Gunilla har själv hand om en sådan grupp.

De senaste åren har "gubbarna" fått en bussresa per år, för att vidga vyerna och göra något helt utanför vardagslunken. Förra året for ett gäng till Orsa Björnpark och häpnade över den milsvida utsikten:

- Så nära himlen har jag aldrig varit förut, sade en av dem. I år tog Gunilla med dem till Stockholm: riksdagshuset och Kaknästornet. Men allra mest intressant var vaktparaden!

-Och när vi kommer till serviceboende så småningom, sa Gunilla, ska vi då fortsätta med vin till maten och snaps till julbordet?

Naturligtvis, tycker en del och hänvisar till hur det är i Danmark. Myndiga människor bestämmer själva. Aldrig, tycker andra inom vården och hänvisar till att dementa människor inte förstår riskerna med vin och sprit tillsammans med läkemedel.

Gunilla Tagesdotter Barkar närde länge en dröm om att åka tjejvasan. Hon sågs inte som träningsmänniska, men kände sig spänstig ändå. För några år sedan anmälde hon sig till loppet, talade om det för familjen och krävde total lojalitet: alla skulle serva henne utmed spåret, vilket de också gjorde. På rean efter jul köpte hon vallningsfria skidor, fick lära sig att det heter skidskor och inte pjäxor, och sedan började träningen. Hon avverkade varv på varv på sjön, samlade mil i benen, men glömde att träna i backar. Vid första långa nedförsbacken gick det inte så bra: det blev en bröt av tanter, som hade all möda i världen att trassla ut sig. Turligt nog skadades ingen!

Gunilla var bland de tre sista som gick i mål och därför tog hon sig tid att stanna till vid Moraparken för att dutta på lite läppstift. Hon ville se fräsch ut för familjens skull. Hon kom i mål, men har aldrig varit så stel som då.

-Vik in 'na i bilen, sade maken. Gunilla var mycket nöjd med att ha genomfört loppet, trots den värkande kroppen efter den otillräckliga skidträningen.